

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

An Sacramenta cum fictione suscepta recedente fictione suos effectus
operentur, ac si ritè suscepta essent. 9

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

2. Secundò dicendum est stante digniori suscipientium dispositione uberiorem gratiam vi Sacramenti concessi, quia expediens erat sic institutionem Sacramenti factam esse. Tum ut indicaretur sacramentum virtutem habere quasi infinitam, solumque limitari ex suscipientium dispositione. Tum & præcipue; vt suscipientes excitarentur ad sacramentum feruentius, & deuotius suscipiendum, tum ne dicamus frustra, & inutiliter sacramentum Baptismi, vel Penitentiae recipientem se disponere feruentissime attritione, cum ob eam causam nullum specialem effectum obtineat, quem non obtineret remissa attritione dispositum. Sic D. Thom. q. 69. art. 8. Suar. disp. 7. sect. 5. Bonac. disp. 194. punct. 1. Coninch. qu. 62. art. 1. dub. 3. num. 50. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 1. cap. 6. n. 6. & colligitur aperte ex Trident. sess. 6. cap. 7. dicente in Sacramento Baptismi recipi gratiam secundum mensuram, quam Spiritus sanctus paritur singulis pro vt vult, & secundum vnusquisque dispositionem: quæ vltima verba superflua essent, si dignior dispositio uberiorem gratiam non inferret.

PUNCTVM IX.

An Sacramenta cum fictione suscepta recedente fictione suos effectus operentur, ac si ritè suscepta essent?

1. Duplex fictio in Sacramento contingere potest. Et qualis sit
2. Fictio impediens valorem Sacramenti impedit illius effectum.
3. Quibus argumentis probetur recedente fictione impediens Sacramenti effectum, & non valorem Sacramentum effectus suos operari non posse.
4. Contrarium vt probabilis defenditur, & specialiter probatur de Baptismo.
5. Idem est dicendum de reliquis sacramentis.
6. De Sacramento Eucharistiae probabilis est non conferre suum effectum recedente fictione post consumptam speciem. Secus ante illarum consumptionem.
7. Quid dicendum de Sacramento Penitentiae.
8. Satis sit fundamentis, n. 3. adductis.
9. An suscipiens Sacramentum cum fictione recipere possit maiorem gratiam ex vi sacramenti recedente fictione, quam si ritè suscepisset.

1. **D**vplex fictio in sacramenti receptione contingere potest. Prima, quæ sacramentum reddit irritum, & nullum. Secunda, quæ solum eius effectum impedit. Exemplum prioris fictionis est, si sit defectus in materia, forma, vel intentione, quia hæc necessaria sunt ad sacramenti valorem. Posterioris fictionis exemplum est, si stante materia, & forma, & intentione requisita ad valorem sacramenti deficiat dispositio ad illius effectum obtinendum, vt contingit si recipias sacramentum Baptismi, Eucharistiae, Ordinis, &c. Post mortale commissum abique illius contritione, vel attritione, recipis quidem sacramentum, non tamen illius effectum. Quæstio ergo est, an prædicta fictione postmodum sublata obtineas effectum quem obtineres, si tempore quo recepisti sacramentum sublata esset?

2. **Q**uia in re certum est, si fictio sacramenti valorem impediatur, nunquam illius sacramenti effectum haberi posse. Quia nequit effectus sacramenti obtineri nullo posito, sacramento. Ergo illud sacramentum, quod nullum fuit nullum effectum habere potest. Quod si aliquando sacramentum nullum validum fuit, vt contingit in matrimonio, quod fuit nullum defectu consensus, non est ita vt sonat intelligendum, quasi illud ipsum, quod nullum fuit validum esse possit, cum id manifestam inuoluat contradictionem; sed idè dicitur fieri validum, quod nullum fuit, quia loco Sacramenti inualidi validum subrogatur noua materia, forma, & intentione legitima apposita, ac proinde effectus huic Sacramento valido correspondebit, non autem Sacramento inualide suscepto: sic ex omnium sententia tradit Suar. disp. 28. sect. 4. in prin. Egid. de Coninch. qu. 62. art. 1. dub. 5. Bonac. disp. 1. q. 6. punct. 3. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 1. cap. 7. num. 4.

3. **Q**uocirca de fictione impediens tantum sacramenti effectum, non illius valorem est quæstio. An ea fictio, seu indispositione sublata sacramentum antea susceptum suum operetur effectum? Videtur operari non posse, quia sacramenta sunt signa practica gratiae iuxta recipientis dispositionem, vt tradit Trident. sess. 6. cap. 7. At recipientis sacramentum sacrilegè nullam ad gratiam dispositionem habet, sed positus gratiae recipiendæ impedimentum præbet. Ergo sacramentum receptum abique vlla suscipientis dispositione nullam gratiam concedere potest. Quod si dicas hoc verum esse eo tempore, quo nulla est suscipientis dispositio, secus verò ea dispositione posita, obstat quia Sacramentum non est, quando dispositio ponitur. Ergo eo tempore non potest

potest habere effectum, quia quòd non est, nullum producit effectum. Et quidem de effectu physice à sacramento producto euidenter est; quia physica causalitas causam existentem requirit. At de effectu moraliter à sacramento producto, sic probò. Nam hæc moralis causalitas sita est in eo, quod Deus ob sacramentum etiam malè susceptum promiserit suam gratiam suscipienti conferre quoties peccati commisi, & impedimenti appositi penituerit. At hæc promissio neque ex Scriptura, neque ex Conciliis, neque ex Patribus constat. Et præterea est contraria modo, quem habent sacramenta producendi suos effectus; cuiuslibet enim sacramenti receptioni suos effectus determinatus correspondet secundum mensuram, quam Spiritus sanctus paritur singulis pro vt vult, & secundum cuiusque dispositionem, vt dicit Trident. supra; at effectus sacramenti malè recepti determinari non potest. Nam ex ipso sacramento nullam potest habere determinationem, cum omnia Christi merita, quæ infinita sunt contineat. Ex subiecto recipiente non videtur illam habere posse: nam illius dispositio tempore, quo sacramentum receptum fuit, obstat gratiae recipiendæ. Non igitur ex illa dispositione gratia determinari potest, in quo videtur esse manifesta differentia Sacramenti malè dispositis collati à sacramento, quòd in infantibus conferitur. Nam in huius collatione Deus, quam gratiam sacramentum causare debet, determinat; quia infantes esto non se propria dispositione ad gratiam recipiendam præparent, illamque determinent non tamen gratiae recipiendæ obstitunt, conueniens ergo fuit, vt Deus gratiam mensuram determinaret. At in sacramento à peccatoribus iniquè suscepto nulla est occasio huius diuinæ determinationis, cum ipsi gratiae recipiendæ non solum aptitudinè non exhibeant, illiusq. determinationem faciant, cum possint, sed gratiae recipiendæ, illiusq. determinationi contradicant. Si verò dicas hanc determinationem gratiae sumi non ex subiecti dispositione tempore quo sacramentum recipitur, sed ex subiecti dispositione, cum obtineat, quia tunc sacramentum operatur suum effectum, ac proinde operari illum debere iuxta dispositionem subiecti apti ad illius receptionem. Obstat, quia merita Christi Domini mediis sacramentis applicantur. Ergo applicantur, cum applicantur sacramenta, non post illorum applicationem. Item sublequens dispositio, quò obex tollitur, aliquando est intensior, aliquando remissior. Ergo si effectus sacramenti iuxta futuram hanc dispositionem mensurandus est, nunquam determinationem habebit, quousque dispositio apponatur. At inconueniens est affirmare sacramentum applicato gratiam non determinatam, sed vagam promitti, Deumque ex vi suæ voluntatis, & sacramenti applicatione eam gratiam quam concessurus est sublatò obice cognoscere posse. Ergo ex futura suscipientis dispositione, determinatio effectus non pendet. Et præterea sequeretur melioris conditionis esse peccatorem iniquè recipientem sacramentum, & postea feruenti dolore se ad gratiam recipiendam disponentem, quam iustum remisso dolore, & tepida dispositione sacramentum suscipientem, siquidem ille peccator maiorem gratiam, consequitur, quam iustus non ex vi solius dispositionis, sed ex vi sacramenti malè suscepti. Quòd non videtur probandum. Ergo sacramenta in peccato suscepta nunquam suos effectus ex opere operato producant. Atque ita docet Glossa. in cap. tunc valere de consecrat. dist. 4.

4. **N**ihilominus tenenda est communis omnium Scholasticorum sententia vno, vel altero excepto sacramenta recedente fictione suos operari effectus, quos operarentur, si ritè suscepta fuissent. Ratio, qua nouentur est, quia cum omnium sacramentorum effectus hominibus necessarij sint, diuinam bonitatem deceat sic ea esse instituta, vt eorum effectus hominibus communicentur, quoadcumque ad eorum receptionem se disposuerint. Quòd in sacramentis imprimentibus caracterem, & quæ semel recepta repeti non possunt, efficacius procedit, ac proinde de iis affirmat communis sententia, de aliis sacramentis non est ita certum, neque à Doctoribus probatum, at quia supradicta ratio etiam in ipsis locum habere potest, ea de causa de omnibus affirmandum est suos effectus recedente fictione producere posse.

Et in primis de baptismo docuit expressè S. August. lib. 1. cap. 10. & 11. & apertius lib. 3. cap. 13. & lib. 9. cap. 3. His enim locis expressè dicit baptismum ab heretico susceptum incipere valere ad salutem, cum ad pacem, & reconciliationem Ecclesie accedit, operarique in heretico reconciliato peccatorum remissionem, quia sanctum est, & semen Christi, quòd iniquitate suscipientium pollui non potest. Quæ verba satis indicant baptismum susceptum vi sua gratiam conferre, alias non operaretur proprie salutem, neque Spiritum sanctum communicaret, neque peccatorum remissionem, quatenus baptizatum capace constituit reliquorum sacramentorum, quibus salus & remissio peccati obtinenda sit, quia inde non inferretur proprie operari salutem, & peccata remittere, sed ad ea remittenda, & salutem consequendam disponere. Præterea non operatur integram animi sanitatem, si peccata commissa ante baptismum quoad culpam, & penam non deleuerit.

D. Augu

D. Augustinum sequutus est D. Thom. 9. q. 1. art. 1. Caiet. 1. n. opusc. tract. 5. q. 5. S. communis autem ratio. Vbiq. disp. 161. cap. 2. Sorus in 4. dist. 6. q. 1. art. 8. & alij Doctores statim referendi: Ratio precipua; qua motus est S. August. ad affirmandum sublati obice, salutem, animique sanitatem baptismum operari, ea fuit, quia peccata ante baptismum commissa remitti non possunt nisi per baptismum in re, vel voto susceptum, quia baptismus est medium necessarium ad salutem, ac proinde ad remissionem peccati originalis, & actualis ante baptismum commisi. At si baptismus male susceptus sublati obice non remitteret peccatum ante baptismum commissum, iam baptismus per se necessarius non esset ad salutem, cui per se necessarius non sit ad alicuius peccati remissionem. Item nullum peccatum remitti potest nisi per aliquod sacramentum in re susceptum, vel per votum illius. At si baptismus male susceptus sublati obice, originale, & actuale peccatum ante baptismum commissum non remittit, nequaquam haec remitti possunt per votum illius, cum nullum esse possit votum baptismi baptismum valide recepto. Per sacramentum autem Penitentiae, aut illius votum peccatum originale, & actuale ante baptismum remitti non possunt, quia ad haec remittenda non est institutum. Ergo affirmandum est sacramentum baptismi male susceptum peccatum originale, tum actualia ante baptismum commissa remittere sublati obice. Quod si dicas peccatum originale, & actualia ante baptismum, per baptismum per se remittenda esse: per accidens aliis sacramentis remitti posse, sicuti remittuntur peccata remissa per Penitentiam, cum bona fide ad Eucharistiam attritus accessit; obstat, quia ea attritio, & Eucharistiae receptio votum est penitentiae, ac proinde ea peccata per votum penitentiae suscipienda remitti dicuntur, ac suscepto baptismum nunquam est votum illius. Ergo si baptismus male susceptus sublati obice originale, & actualia ante ipsum commissa non remittit, nequaquam illa peccata remitti possunt in voto baptismi, alteriusve Sacramenti. Dicendum ergo est baptismum male susceptum ea peccata remittere baptizato ad remissionem disposito. Secunda ratio August. & aliorum Scholasticorum est; quia baptismus etiam male susceptus sacramentum est, & semen Christi, & illius redemptionis pretium continet, baptizatumque constituit in statu immutabili Christianae nobilitatis seruitutis. Ergo confert gratiam baptizato, eum se bene disponit. Quia bonitatem Christi docet, ne suo seruo iam bene disposito neget gratiam sacramento correspondentem, & statui, quem sacramentum constituit maxime necessariam. Quod si dicas hanc rationem, solum probare, concedendam esse gratiam sacramentalem, hoc est auxilium mouens, & excitans ad seruandam fidem, & illius praecpta seruanda, vitamque componendam, vti docet militem Christi; non autem gratiam habitalem concedi; obstat, quia gratia sacramenti est secundarius sacramenti effectus, primarius vero est gratia habitualis. Si igitur non obstante mala sacramenti receptione conceditur vi sacramenti secundarius effectus obice remoto, & primarius concedi debet.

5. Ex supradictis rationibus inferto probabilius esse reliqua sacramenta suos effectus operari obice sublati. Et quidem de sacramentis Confirmationis, & Ordinis vixote imprimendum caracterem, & nunquam iterandis tacite docuit D. Thom. supra, & in 4. dist. 4. q. 3. art. 2. qu. 3. ad 3. quatenus ob eam solam causam baptismum tribuit operari suos effectus recedente fictione, quia imprimi caracterem, iterarique non potest. Et expresse tradit Henrici pluribus relatis, lib. 1. de sacramentis, cap. 2. Couarui. cap. Alma mater. 1. p. 8. a. nu. 13. Suar. 3. p. disp. 18. sect. 6. n. 1. Aegid. de Coninch. q. 62. art. 1. dub. 5. nu. 75. Bonac. disp. 1. q. 6. p. 3. n. 3. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 1. ca. 7. n. 4. & 5. Nam Confirmationis, & Ordinis sacramentum, sicuti baptismus ex se sanctum est, & semen Christi, hominemque constituit in statu quodam immutabili, ad quem dignè, & rectè obeundum expediebat, ne Christus Dominus gratiam illius sacramenti denegaret homini bene disposito.

Ob eandem rationem satis probabiliter id ipsum affirmari potest de Extrema. Vnctione male suscepta, si durante eadem infirmitate remoueat obex. Et de matrimonio, si ante illius dissolutionem sublatum fuerit impedimentum appositum gratie recipiendae, quia eo tempore ea sacramenta iterari non possunt, sed recipientem in statu quasi immutabili constitunt. Non igitur credendum est Christum Dominum voluisse hominem hie suscipientem ea sacramenta perpetuo priuari illorum effectibus, sed potius est praesumendum voluisse, concedere, si ipse se capax, & aptum reddiderit. Notanter dixi, si durante ea infirmitate, vel coniugio remoueat impedimentum. Nam si recuperata salute, & dissoluto coniugio impedimentum fuerit sublatum, nulla adest causa, ob quam affirmemus illorum sacramentorum male susceptorum gratiam concedi, quia & iterari possunt, & gratia illis sacramentis promissa obtineri. Atque ita docent de iis sacramentis Aegid. de Coninch. dub. 5. n. 77. Paul. Laymann.

lib. 5. tract. 1. cap. 7. in fine. Suar. disp. 18. sect. 6. vers. secundo hinc infero.

6. De sacramento Eucharistiae probabilius credo non conferre suum effectum recedente fictione post consumptas species. Tum quia necessarius non est, cum ex diuina institutione non solum semel, sed saepius possit eodem die iterari. Tum quia Paul. dixit indignè sumentes iudicium manducare, quod ex parte verum non esset, si recedente fictione ad vitam prodesset. Et ita sustinent de hoc sacramento Bonac. disp. 1. q. 6. p. 3. in medio. Aegid. de Coninch. q. 62. art. 1. dub. 5. n. 78. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 1. c. 7. in fine. Dixi recedente fictione post consumptas species, nam si ante illarum consumptionem recedat fictio, cum tunc ad sit sacramentum, probabile est effectum conferre posse. Sic Aegid. de Coninch. & Paul. Laymann. supra.

7. Quoad sacramentum Penitentiae atinet, si vera est sententia negans dari posse informe, hoc est absque effectu, cessat quaestio, an recedente fictione habere possit effectum, cum certissimum sit nullum habere posse, eo quod nullum stante fictione fuerit sacramentum. At si concedamus sacramentum Penitentiae informe, probabilius existimo recedente fictione effectum habere, non quia hoc sacramentum constituat statum, aut saepius iterari non possit, sed quia non potest ex necessitate iterari comparatione illorum peccatorum à quibus absolutio informis data fuit. Nam cum haec peccata ex vi alicuius sacramenti in re, vel in voto suscepti remittenda sunt, efficitur sanè remitti debere à sacramento Penitentiae informi suscepto, siquidem à suscipiendo remitti per se non possunt, cum non sit necessario suscipiendum. Ob hanc enim causam concessimus baptismum informi virtutem remittendi peccatum originale, & actualia ante baptismum sublati impedimento: quia illa peccata ex vi alicuius sacramenti in re, vel in voto remitti necessario debent, & cum ex voto penitentiae remitti non possunt per se, afferimus remitti ex baptismum ante suscepto. Sed peccata claribus penitentiae valide subiecta, & absoluta, sed non remissa non possunt ex necessitate iterum subici, & consequenter nec remitti per se ex voto sacramenti suscipiendi. Debent ergo remitti ex sacramento valide, sed informi suscepto. Et ita docet Suar. disp. 28. sect. 6. concl. 3. Bonac. disp. 1. q. 6. p. 3. n. 3. vers. ex dictis.

8. Superest, respondeamus fundamento sententiae negantis sacramenta inique suscepta sublati iniquitate suos effectus operari. Cui fundamento optime ibidem satisfactum esse asserendo sacramenta non operari eo tempore, quo inique recipiuntur, operari tamen, cum iniquitas remouetur. Et licet tunc sacramentum in re non existat, existit in diuina acceptione, quod sufficit, vt moraliter suos effectus operari possit. Cum verò vrges sacramenta operaturae esse secundum vniuersiisque suscipientis dispositionem, dupliciter respondeo: primo id verum esse de sacramentis operantibus, cum actualiter sunt, secus de sacramentis operaturis, cum impedimentum remouetur. Haec enim operantur suos effectus non iuxta mensuram praesentis suscipientium dispositionis, sed iuxta mensuram à diuina bonitate designatam. Adde nec sacramenta operantia, cum actualiter sunt semper operari iuxta mensuram dispositionis suscipientium. Nam sacramenta infantibus ministrata tribunt gratiae effectum non iuxta mensuram dispositionis suscipientium, sed iuxta diuinæ voluntatis determinationem, eo quod suscipientes non poterint se actualiter, & postiuè disponere. Quod ergo Christus Dominus concedit infantibus ob eorum impotentiam, concedit ob suam bonitatem inique suscipientibus remota iniquitate. Secundo, respondeo sacramenta operari suos effectus iuxta suscipientium dispositionem eo tempore, quo effectus communicari debent. Et licet tunc sacramenta non existant physice, existunt tamen moraliter in diuina acceptione, apud quem sacramenta acceptata sunt ad effectum gratiae concedendum iuxta mensuram futurae dispositionis, qua impedimentum fuerit remotum. Neque obstat hanc acceptionem vagam esse, & indeterminatam, quouique dispositio remouens impedimentum apponatur: quia vique ad illud tempus sacramenta non habent effectum, ac proinde non est inconueniens, cum actualiter sunt quod ad effectum vagum acceperunt. Adde non acceptari ad effectum vagum, sed certum, & determinatum futurum iuxta futuram suscipientis dispositionem, quam Deus optime nouit.

9. Hinc satisfacies quaestio: an suscipiens sacramentum cum actione accipere possit ex vi sacramenti sic inique suscepti maiorem gratiam sublati fictione, quam si rite suscepisset? Et dicendum est si gratia promissa est sacramento independentè à futura dispositione, qua impedimentum est remouendum, nequaquam maiorem gratiam receperunt inique sacramentum recipientem, quia huic minima gratia est promissa sublati impedimento. At si gratia est promissa iuxta mensuram futurae dispositionis, quo est impedimentum remouendum, cum haec dispositio feruentior esse possit, non est inconueniens maiorem gratiam ex vi sacramenti concedi sic

fic dispositio, quam esset concedenda, si repide sacramentum suscepisset. Neque inde fit per se esse melioris conditionis eum qui inique sacramentum suscepit, & reuerter se ad remouendum impedimentum disposuit, quam qui rite suscepit sacramentum, quia haec melior conditio non ex sacramento, neque ex illius susceptione promerit, sed ex penitentia denuo superueniente, quae per accidens est.

PUNCTUM X.

Quae dispositio requisita sit ad remouendam Sacramenti fictionem, ut Sacramenti suos effectus operentur?

1. Quaedam permittuntur pro decisione questionis.
2. Si absque mortali obice posuisti, & post sacramenti susceptionem nullum mortale commiseris, sola attritione sufficienter disponis censendus.
3. Si post sacramentum susceptum mortale commiseris, debet censeri vel cum attritione sacramentum suscipere.
4. Idem est si in susceptione sacram. mortale commiseris.
5. Qualiter remittantur peccata praecedentia sacramenti susceptionem tum à sacramento praeterito, tum à contritione, vel attritione cum sacramento superueniente.

1. **D**upliciter potes esse causa, ne sacramentum suos operetur effectus, primò committendo culpam grauem, eò quod sciens te graui esse culpa macularum suscipias sacramentum absque illius culpae penitentia. Secundò absque graui culpa, cum scilicet ob inuincibilem ignorantiam culpa qua teneris, absque vilo dolore ad sacramentum accedis. Praeterea post sacramentum fide susceptum potes peccatum mortale committere, antequam fictionem remoueas, quo casu non solum impeditur à sacramenti effectibus ob peccata praecedentia sacramentum, sed etiam ob peccatum subsequens illius receptionem. His positis.

2. Dicendum est, si absque peccato mortali obicem gratiae sacramenti apposueris, & post ipsius sacramenti receptionem nullum mortale commiseris, sola attritione absque vlla sacramenti receptione censendus es disponi ad sacramenti susceptionem gratiam recipendam. Sic Henric. lib. 1. de sacram. cap. 24. num. 2. Suar. disp. 18. sect. 5. concl. 1. Aegid. de Coninch. q. 62. art. 1. dub. 6. n. 92. Bonac. disp. 1. q. 6. pun. 3. n. 3. & alij apud ipsos. Ratio est, quia sacramentum fide susceptum efficaciam, & virtutem habet remittendi peccata ante commissa obice remoto: at obex peccatorum sacramenti receptionem praecedentium attritione tollitur, quia haec est sufficiens dispositio ad gratiam in sacramento recipendam. Ergo. Et confirmo. Peccata v.g. ante baptismum commissa remitti debent ex vi baptismi in re, vel in voto suscepti. At non fuerunt remissa ob attritionis defectum. Ergo posita attritione remitti debent, cum nihil iam obsteret eorum remissioni, neque aliquid sit, quod sacramenti efficaciam impediatur.

3. Verum si post sacramentum susceptum antequam fictionem remoueas, mortale commiseris, contritionem, vel attritionem cum sacramento habere necessario debes, ut sacramentum fide susceptum suos operetur effectus. Quia sacramentum nequit suos effectus communicare absque mortali peccatorum remissione. At peccatum mortale post sacramentum receptum commissum remitti non potest virtute praecedentis sacramenti, quia sacramentum non est institutum ad remittenda peccata futura, sed praeterita. Debet ergo necessario remitti ex subsequenti sacramento in re, vel in voto suscepto. Ergo necessario remitti debet per contritionem, vel per attritionem cum sacramento denuo suscepto, quia non est alius modus, quo peccata mortalia remitti possint. Sic alij relatis docent. Suar. disp. 28. sect. 5. concl. 2. Valq. 160. c. 2. n. 10. & seqq. Aegid. de Coninch. q. 62. art. 1. dub. 6. n. 89. Bonac. disp. 1. q. 6. pun. 3. n. 3.

4. Idem affirmare debes cum praedictis Doctoribus, si in susceptione sacramenti mortale commiseris: quia hoc peccatum virtute illius sacramenti remitti non potest, eò quod eius virtutem, & efficaciam impedit. Ergo remittendum est alia sacramenti susceptione saltem in voto. Et declaratur in susceptione baptismi, adultus enim, qui absque vilo dolore peccati mortalis commissi baptismum recipere, vel cum actuali peccandi voluntate sacrilegus esset, quod sacrilegium cum sit eò tempore, & instanti quo baptismus completer, efficitur esse sacrilegium commissum ab homine baptizato, ac proinde penitentiae sacramento subiectum. Atque ita suscipit eum D. Th. q. 69. art. 10. Aegid. de Coninch. q. 62. art. 1. dub. 6. num. 81. 89. 84. & seqq. Suar. disp. 28. sect. 5. concl. 3. Bonac. disp. 1. de sacram. q. 6. p. 3. n. 3.

5. Sed inquires qualiter possint in supradicto casu remitti peccata praecedentia sacramenti susceptionem, cum sacramentum inique susceptum virtutem non habeat ea peccata remittendi, nisi sublatò obice. At obex resultans ex iniqua sacramenti susceptione, vel ex nouo peccato mortali postmodum

commissò non tollitur nisi sublatò peccato per contritionem, vel attritionem cum sacramento, & consequenter gratiae sanctificantis infusione. Ergo sacramentum habere non potest virtutem peccati ipsam praecedentia remittendi, eò quod ea inueniatur per contritionem, vel attritionem cum sacramento obicem remouentia iam remissa? Respondeo supradictum argumentum conuincere, obicem remoueri non remissione formali peccati, & gratiae infusione, sed contritione, vel attritione cum sacramento, quae sunt ad gratiam obtinendam praerogative dispositiones, & cause: illis vero positis a quibus primò sacramentum reuiuiscens suum operatur effectum gratiae, & Deus ob sacramentum denuò susceptum, vel ob contritionem postquam. Neque inde fit diuersam gratiam ab utroque produci, sed eandem cum diuerso respectu, nam quatenus procedit à sacramento reuiuiscente, virtutem habet remittendi peccata ipsam praecedentia quatenus vero procedit à contritione, vel noua sacramenti susceptione virtutem habet remittendi peccata praedictum sacramentum fide susceptum subsequenter. Atque ita tradit Aegid. de Coninch. quest. 62. artic. 1. dubio. 6. concl. 4. & 5. num. 99. & 100. & 102. Adde estò ab utroque eadem gratia producat, intensior tamen producit, quam si ab vno tantum produceretur. Cuiuslibet enim sacramento sua gratia correspondet, quae non impeditur ex alterius sacramenti concursu, sed vtrumque sacramentum se inuicem in eò concursu, & gratiae communicatione iuuant, vt bene notauit Aegidius de Coninch. q. 62. art. 1. dub. 6. n. 85. & num. 103. in sine dubij.

PUNCTUM XI.

De Caractere, effectu proprio aliquorum Sacramentorum.

1. Quid nomine caracteris intelligatur.
2. Character per se in prima specie qualitatis constituitur, & dicitur in secunda.
3. A tribus tantum Sacramentis Baptismo, Confirmatione, & Ordine caracter producit.
4. Alia Sacramenta caracterem non imprimunt.
5. Character est indelibilis non solum in hac vita, sed etiam in futura.
6. Potest vero ministrandi, vel suscipiendi sacramenta non permanet in futura vita.

1. **C**aracterem appellant Doctores omnes signum spirituale, & supernaturale nostris animis impressum, quo Christo Duci, Principi, summoque sacerdoti vnum, & in illius seruis, milites, & ministros ad diuinum cultum deputamur, & connumeramur. Baptismo namque connumeramur in seruos Christi, & domesticos Dei. Confirmatione in milites ad confirmandam, tuendamque illius fidem. Ordine deputamur in dispensatores mysteriorum Dei.

2. Variant tamen Doctores, an hoc signum constituendum sit in prima specie qualitatis efficientis, ornantique subiectum in ordine ad se, an in secunda qualitatis specie, quae est potentia operatiua? Quae est leuis momenta. Breuiter dicendum est per se in prima qualitatis specie constitui, quia per se datus est caracter ad ornandum hominem, beneque disponendum ad fines supradictos. Sic relato Alen. & Bonauer. docuit Suar. disp. 11. sect. 3. circa finem vers. 16. Aegid. de Coninch. q. 63. art. 2. n. 11. Bonac. disp. 1. de sacram. q. 5. punct. 2. num. 1. Valq. disp. 174. cap. 3. num. 70. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 1. cap. 7. num. 3. Reductiue autem constitui potest caracter in secunda specie qualitatis, quae est potentia, eò quod caractere insignitis detur potentia ad sacramenta suscipienda, vel ministranda. Caractere enim Baptismi redditur baptizatus ad suscipienda sacramenta apertus, itemque ad sacramentum matrimonij ministrandum. Nullus enim valde aliquod sacramentum suscipere potest, neque Matrimonium, quod sacramentum sit contrahere, quin baptizatus existat. Est igitur caracter baptismalis, quasi potentia passiva ad recipienda reliqua sacramenta, & actiua comparatione saltem sacramenti Matrimonij, quòd ab ipsis contrahentibus recipitur, & ministratur. Item Confirmationis caracter disponitur confirmatus ad reliqua sacramenta apertus recipienda, & ministranda. Ordinis vero caracter ordinatum reddit apertum ad Christi corpus conficiendum, & fidelibus ministrandum. Itemque ad ministrandum sacramentum Baptismi, Penitentiae, & Extreme Vnctionis. Denique caracter Episcopalis apertum reddit Episcopum ad sacramentum Confirmationis, & Ordinis ministrandum. Praeterea caracter Baptismi, Confirmationis, & Ordinis simul cum gratia sanctificante ius concedit eo insignitis ad specialia auxilia, ad finem dicti sacramenti obtinendum. Reduci ergo potest caracter ad speciem potentiae. Sed quia haec non est potentia physica, sed moralis ex libera Christi Domini institutione, vt latissime probat Suar. disp. 1. sect. 3. per totam, ea de causa non constituitur proprie in secunda qualitatis specie, quae est potentia, sed ad ipsam reducitur,